

Εἰς τοῦ Μάρκου τοὺς παῖδας
 καὶ εὐώδεις παραδείσους

ναρκίσους, γιατί το εἶχαμε πιά μάθει ἀπὸ τὴ Βοτανική πὼς εἰ νάρκισσοι δὲ λουλουδίζουνε τὸ Μάη.
 "Ὅσο ὅμως καὶ ἂ δὲ μ' ἐνθουσίαζε ἡ ποίησή του, ὁ ἄνθρωπος μὲ καταμάγευε καὶ δὲ χέρταινα νὰ πηγαίνω νὰ τὸν κρυφκαμαρώνω, συνηθέστατα στὸ κεντρικὸ τότε καφενεῖο Γιαννοπούλου, ὅπου σήμερα τὸ βιβλιοπωλεῖο Ἑλευθερουδάκη, νὰ κάθεται στὴ τραπέζι, στὴ γωνιά Σταδίου καὶ Συντάγματος, μόνος τοῦ ἡ μὲ συντροφιά καὶ νὰ ρουφάει μακαρίως τὸν ἑρατεινὸ του — ὅπως ποιητικώτατα ἀποκαλεῖσε τὸν καφέ.

Σὺν τὸν γνῶρισα ἀπὸ κοντά, εἶχα τυπώσει τὸ πρῶτο βιβλίο μου «Πρῶτοι στίχοι», ἔπευ σὲ κάπιο τραγοῦδι μου μιλοῦσα μὲ νεανική ἀνευλάβεια γιὰ τὴν ποίησή του, καὶ ἔτσι τὸν πλησίασα μὲ τ' αὐτὰ κατεδασμένα. ἔβλεπε μὲ τὸ φίλο μου δικηγόρο Γιάννη Μανωλάτο, ταχτικὴ παρέα τοῦ τότε, καὶ σὲ μὲ σύστησε ὁ Γιάννης, δὲν ἔδειξε πὼς μοῦ κρατάει καμιά κάρδια, ἀν καὶ, καθὼς μοῦ εἶπε, μὲ εἶχε ἀκουστά, τ' ἔβλεπε τὸνομά μου.

ἔβλεπε βράδι καλοκαιριάτικο καὶ ἀνταμωθήκαμε στὸ Σύνταγμα.

— Πᾶμε στοῦ Ὀρφανίδη; πρότεινε ὁ Παράσχος.

Καὶ τραβήξαμε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φιλελλήνων γιὰ τὸν Κήπο Ὀρφανίδη, ὅπου σήμερα ἡ μπασιά τοῦ Ζάππειου.

Ἐκεῖ, σιμὰ στὴ Ρούσσιχη ἐκκλησία, κοντοσταθήκαμε.

— Γιὰ σταθῆτε! εἶπε ἀφελέστατα ὁ Παράσχος. Ἐχοῦμε τάπαιτούμενα γιὰ τοὺς ἑρατεινοὺς; Ἐγὼ δὲ δεκάρες ἔχω μοναχά.

— Ἐχω καὶ γὼ ἄλλες τρεῖς δεκάρες! εἶπε ὁ Μανωλάτος.

— Καὶ γὼ ἄλλες δὲ! πρόστεσα ἐγώ.

— ὦωωω! τότε ὑπερπερκοῦνε! συμπέρανε ὁ Παράσχος καὶ βίλαμε πλῶρη γιὰ τοῦ Ὀρφανίδη, ὅπου ἀράξαμε τρισευτυχισμένοι καὶ τρισμακάριοι.

Ἄλλο ἓνα βράδι τὸν ξαναντάμωσα στὸ Σύνταγμα, πάλι μὲ τὸ Μανωλάτο. Ἐκεῖνος στὴ μέση μὲ πανοῦφλη καπελλαδοῦρα του, καὶ μεῖς στὰ πλάγια του, ὑπερῶφλοι καὶ εἰς τοὺς ἑρατεινοὺς. Περπατούσαμε δίχως νὰ μιλοῦμε. Νὰ σου σὲ λίγο μᾶς κολλάει καὶ ὁ Μάρκος ὁ Σιγάλας, λαλίστατος. Ὅλο καὶ στὸν Παράσχα μιλοῦσε πού θῆχε, φαίνεται, ἀκεφιά καὶ πού τάπαν. τοῦσε μὲ μονόλεξα. Ἐαφνικά, μᾶς σταματᾷ στὴ μέση τῆς πλατείας, τοῦ ρήχνει μιὰ ἀγριοματιά καὶ τοῦ πετάει κατακέφαλα τὸ αὐτοσχέδιο τοῦτο ἐπὶ γραμμά :

Καὶ τοῦτο τὸ ἀμφίβιο
 —Σιγάλας ὁ Θεραῖος—
 ἀκόμα εἶναι φοιτητής...
 ἔχει καιρὸν ὁ νέος!

Γελάσαμε. Μπορεῖ νὰ γέλασε καὶ ὁ Σιγάλας. Δὲ θυμάμαι.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

EDMOND BLANGUEMON

LIED

Στὸ μίκερος, τόσο, τοῦ νεροῦ, ἀβρὰ ἡ ψυχὴ μου
 [τραγουδεῖ

Κ' εἶν' τόσο ἀχνὴ ἡ σκιά της,
 Πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ φωνούλα, ἂν εἶναι,
 [ποῦ θρηνεῖ

Γιὰ μὲς στὰ ρόδα ὁ μπότης.

Μὲς στὴ νυχτιά τὴ φωτεινὴ κλαίει ἡ ψυχὴ μου σιω-
 Καὶ τέτοιο δάκρυο χύνει, [πηλὰ
 Πού ἔνα παιγνίδισμα νερῶν μὲς στὴν ἐσπέρα πλὺ
 Γιὰ τὴ δική μου ὁδύνη. [μηνᾶ

Κι ἀπὸ μιὰ τόσο δολερὴ καὶ ἄσπερην ἀνία μου ἡ ψυχὴ
 Στεγνὰ εἶναι μοραμένη,
 Πού πλιότερο ἔνα διάφανο κρινάκι, λές, πὺ; ξεψυχεῖ
 Γιὰ μιὰ ψυχὴ πεθαίνει..

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Εἶναι καταφρονητὴς ὁ Μολιέρος ὡς καταλύτης τῶν ἀριστοτελικῶν κανόνων, ἔλεγαν οἱ ἐχθροὶ του. Βάσιμη, ὁπωσδήποτε, ἡ κατηγορία. Ἀνώδυνη ὅμως. Πράγματι, σὲ ἀρκετὰ τοῦ ἔργου, ἡ πλοκὴ δὲν εἶναι ἀψευδάδιαστη. Οὔτε ἡ δράση πολὺ ἐντατική. Οὔτε ἡ λύση, αὐστηρότατα, ξερότατα, λογική. Πάνω ὅμως ἀπὸ τὰ δευτερεύοντα αὐτὰ στοιχεῖα, ὑψώνεται κάποιος ἄλλος κανόνας, ὁ «κανὼν τῶν κανόνων» ἡ σταθερὴ βάση κάθε ἀληθινοῦ θεατρικοῦ ἔργου: οἱ χαραχτῆρες.

Ὅταν παρουσιάζεται στὴ σκηνὴ ὁ Ταρτούφος, ὁ θεατὴς δὲ νιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξετάσῃ ἂν, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ πλοκὴ καὶ ἡ δράση εἶτανε χαλαρὲς ἢ ὄχι.

Ὅποιος καὶ ἂν εἶτανε, ἐσχημάτισαν τόσον ἀνετα καὶ τόσο δυνατὰ τὴν κατάλληλὴ ψυχικὴν ἀτμόσφαιρα πού θὰ δεχτῇ ὁ θεατὴς τὸν Ταρτούφο, πού θὰ τὸν παρακολουθήσῃ, θὰ τὸν νιώσῃ, ὥστε τὰ ἐπιστάδια πού θακολοιούθουν, στίς κατοπινὲς σκην-